

Kelle keel oskab sedda rõmo juttustada, mis
nüüd seal perres olli! Kelle kirvi kinnitab sed-
da õrme ülesvotta! — Willem se, ni
kaua ärravõnud kallis põeg ja wend — Eiso
peigmees, kelle pärrast ta hädda ja wae-
sust temma wannemattega wottis kanda, ja
kedda keik jo nutsid ja leinasid — sesamma
keisab nende ees.

Jssad! emmad! wennad! õed! keik, kes
armastusse siddemega kofko on pandud! efs
rõõm aia wet silma, sedda kuudes? —
Oh, kuulge, keik leinajad! nenda saab üks-
ford rõõm taewas ollema, neid jälle nägge-
mast, kelle hauade äres meie siin wärrise-
ma jääme. — Kas ma walwan, ehk nään
ma unnest? küsis wanna moor, ja temma
jallad weresid möda põrrandat, nago ollefs
ta norikufs jäänud — ei tulnud jooksia-
wallo, egga mu waero mele; agga kül om-
matsed ja sõbrad tullid mele, sest ta ütles
kohhe norematte wasto: minge, minge ja
saatke tänna õhtuks weel keik meie sõbrad
koffo! ja räkige sedda ka prauale!

Agga praua jures olli seddasamma rõmo.
Sest se wae-üllem, kes Willemit senna
tonud, olli sesamma, wanna praua ennese
poia poeg, kedda ta isse olli kaswatand, ja
kedda ka jo arwati furnud ollewa. Sepär-
rast sadeti ka sel õhtul weel laua-surust ja
kele-kastet Urdo Zani perresse. Ei nemmad
ollefs ka mitte muido need woerad woinud
wasto wotta, mis wanna moor esimesse
rõmo walloga aias kutsuma — ni waeseks
Zaan olli jäänud. Siiski temma waesus ted-
da ühhegi melest alwaks ei teinud. Sest tem-
ma willetsusfed ei olnud temmale mitte tem-
ma ennese sü läbbi juhtund — ja kui ta
weel kulus mees olli, siis temma uhkus ei
pahhandanud ühhegi meelt. Ommeti hois-
kas monni koer, kelle kõwwerussega Zani
õige meel mitte kofko ei sündind.

Agga Willemi taggast-tulleminne satis
keik hirwitajad nurka. Sest sessammal õh-
tul weel tullid suggulasfed ja sõbrad Urdo
Zani jure, iggaüks natuke melehead kasa-
tues, ja keikide rõõm läks ni sureks, et ke